

det danske Samfund ved Krigens Slutning, skal jeg kun sige, at det selvfølgelig ogsaa var fremkommet ved, at vi havde realiseret forskellige Lagre. Det er ganske rigtigt, Ministeren gentog kun dér, hvad jeg selv havde sagt. Jeg skal imidlertid — idet jeg jo udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at det kun var grove Tal, der kunde tegne en Bevægelse i Billedet — kun fremhæve, at naar jeg mente, at det havde været berettiget at gøre Forsøg paa, om vi kunde holde sammen paa vor Krigsfortjeneste, og naar den højtærede Minister kaldte det, hvad han naturligvis gerne maa, en rørende Tro paa Foranstaltninger, saa var dette ikke noget, som strømmede ud af mig, ud af min vrangt og samfundsskadelige Opfattelse af Forholdene. Det var jo ikke denne Tvangspolitik, som jeg menes at være, denne Tilhænger af en evig Regulering, der havde fundet paa dette, at man skulde gøre Forsøg paa at holde paa Krigsfortjenesten. Nej, det var tværtimod alle de frie Erhvervs mest udprægede Mænd, det var Bankernes Mænd, det var hele Industriens Repræsentanter, det var hele Handelsstandens Repræsentanter, og det var Halvparten eller mere end Halvparten af Landbruget. Der var i Raadet kun en eneste Mand, som nærrede en rørende Tro paa sin egen Opfattelses Rigtighed, og det var den ærede Landbrugsminister. Mod hele det øvrige frie Erhverv stillede han sin urokkelige og rørende Overbevisning om, at det nyttigste var ingenting at gøre. Og nu, nu da vi ser den Situation, som senere har udviklet sig, nu trøstes vi med den højtærede Regerings Udtalelse om, at den følger Forholdenes Udvikling med usvækket Interesse. Ja, første Gang en Minister, idet han tiltræder, siger denne Sætning: at han vil med usvækket Interesse følge Begivenhedernes Udvikling, saa gør den et stærkt Indtryk paa en Forsamling, saa siger man til sig selv: Ja, ja, der sidder aarvaagne Mænd, og dette Tilsagn kan vi godt bygge paa. Men naar der derefter er gaaet et halvt Aar, og Forholdene har udviklet sig, og Sætningen saa gentages, da taber den allerede noget af Interessen. Og naar den nu et Aar efter den første Gang paa ny gentages som det eneste, Regeringen i Virkeligheden har at sige os, ja, saa tror jeg ikke længere, den har nogen egentlig magisk Virkning paa os. Den højtærede Minister har imidlertid fra anden Side faaet saa indtrængende Opfordring til at lade sin usvækkede Interesse fremtræde i

Handling, at jeg ikke skal forlænge Debatten ved at tale herom.

Jeg skal til allersidst kun gøre en Bemærkning om den højtærede Statsministers Udtalelser om Aldersrenten, om hvilken han sagde smukke og varme Ord, idet han henviste til sit eget politiske Liv og den Interesse, han altid havde næret for denne Sags Løsning. Den højtærede Minister ved, at jeg for mit Vedkommende altid med Glæde har henholdt mig til, at i Alderdomsunderstøttelsesproblemet vilde Ministeren være en af dem, som søgte at holde igen overfor Venstre, hver Gang disse vilde Planer om Folkeforsikring begyndte at rumstere indenfor Venstre. Og jeg har glædet mig over, at Ministeren og hans nærmeste Fæller holdt tilstrækkelig Stand, indtil der kom det Tidspunkt, da man kunde bringe denne Sag frem igen. Derfor vil jeg gerne sige, at efter at jeg har haft den Lykke ligesom at bringe denne Sag igen i Bevægelse ved at frigøre den for de forkerte Doktriner, som den var blevet behæftet med, og ved at adskille de to Spørgsmaal: Aldersrente- og Invaliderentespørgsmaalet, af hvilke Invaliderentespørgsmaalet er ført til en Løsning, der, om den end ikke er fuldt saa god, som vi havde ønsket, saa dog er tilfredsstillende, saa vil jeg med den største Glæde se paa, at Ministeren, der i en ung Periode af sit Liv gennemførte en ufuldkommen Alderdomsunderstøttelse, gennemfører en fuldkommen Aldersrente, og jeg vil gerne ønske ham Held til at ende sit politiske Livs Aften med en saadan social Gerning. Den højtærede Minister siger, at det gælder om at skaffe finansiel Plads for den, og det er jo rigtigt. Naar han spørger, om den kan rummes indenfor den nuværende Tillægsbevillingslov, saa kan jeg sige: Nej, det kan den naturligvis ikke, men i og for sig kunde den lige saa godt rummes dér som de 75 Mill. Kr.s Underskud paa Statsvirksomhederne eller som de landbrugsministerielle Korn-Millioner. En fornuftigere Politik paa begge disse Omraader vilde have skaffet Plads for Aldersrenten. Det er ikke rigtigt, naar den højtærede Minister mener, at jeg nu igen har beklaget, at Forslaget ikke var fremsat. Der er ikke nogen synderlig Fornøjelse ved at vende tilbage til Beklagelser over, at det ikke har været fremme i denne Samling. Denne Samling er forbi, og derfor har jeg udelukkende rettet mit Blik frem mod den næste Samling, mod den Plads indenfor næste Samlings Politik og indenfor næste